

Μα, ποιος έκοψε τα σχοινιά;

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα μικρό, χιονισμένο χωριουδάκι του Ολύμπου, ζούσε ο Αϊ Βασίλης· ένας χαρωπός, γενναιόδωρος, ευγενικός, αξιαγάπητος, μα συνάμα φαγανός, απρόσεκτος, σκουντούφλης και ξεχασιάρης γεράκος, που σκοπό της ζωής του είχε βάλει, κάθε Χριστούγεννα να μοιράζει δώρα σε όλα τα παιδάκια του κόσμου και να σκορπά παντού χαρά. Βοηθούς του είχε τους καλούς του φίλους, τα ξωτικά αλλά και τους τάρανδους, που κάθε χρόνο ακούραστα, μαζί με αυτόν και εκείνοι, εργάζονταν σκληρά. Ανάμεσα στους τάρανδους του υπήρχε ένας καφέ, μεγαλόσωμος τάρανδος, ο Μπάμπης, που, ενώ κάθε χρόνο με προθυμία βοηθούσε τον Αϊ Βασίλη να μοιράσει τα δώρα, τη χρόνια εκείνη, για κάποιον άγνωστο σε εμάς λόγο, είχε βαλθεί να του χαλάσει τις γιορτές.

Το βράδυ των Χριστουγέννων λοιπόν, κρυφά κρυφά, όσο οι άλλοι συνέχιζαν να δουλεύουν πυρετωδώς, ο Μπάμπης βρήκε την ευκαιρία να πραγματοποιήσει τον δικό στόχο, που δεν ήταν άλλος από το να ροκανίσει ένα ένα τα σχοινιά του έλκηθρου ώσπου αυτά να κοπούν.

«Χρατζ χρατζ... χρατζ χρατζ...» ακουγόταν κάθε φορά που, με τα δόντια του, ξερίζωνε κάποιο νήμα. «Χρατζ χρατζ... χρατζ χρατζ...» μέχρι που τελικά τα κατάφερε: όλα τα σχοινιά, μικρά και μεγάλα, σωριάστηκαν καταγής, και το έλκηθρο, όπως ακριβώς το είχε προγραμματίσει, έμεινε αποκομμένο από αυτά.

«Τα κατάφερα!» συλλογίστηκε τότε ευχαριστημένος ο Μπάμπης. «Δεν ήταν δα και τόσο δύσκολο...»

Πλημμυρισμένος από χαρά και υπερηφάνεια για τον εαυτό του και για το κατόρθωμά του γύρισε πίσω στον στάβλο, προσποιούμενος πως τίποτα κακό δεν είχε συμβεί.

Όλα ήταν έτοιμα: τα δώρα είχαν φτιαχτεί, είχαν κιόλας συσκευαστεί, είχαν ήδη στοιβαχτεί στο έλκηθρο, και ο Αϊ Βασίλης με τους τάρανδους του ήταν έτοιμοι πια να αναχωρήσουν.

«Χο, χο, χο!» πρόφερε ο Αϊ Βασίλης, και οι τάρανδοι ευθύς απογειώθηκαν και σχημάτισαν έναν κύκλο στον ουρανό. Το έλκηθρό του δεν ακολουθίσε την τροχιά τους όμως. Για την ακρίβεια, δεν καν κουνήθηκε από τη θέση του σπιθαμής.

«Ωχ!» αναφώνησε ο Άγιος, μόλις αντιλήφθηκε τι είχε συμβεί. «Μα, ποιος άραγε το έκανε αυτό και γιατί;»

Ήταν ξαφνιασμένος και φανερά λυπημένος. Η ώρα είχε πάει εννιά ακριβώς, και, ενώ κανονικά θα έπρεπε να έχει ήδη χαθεί κάπου εκεί ψηλά, στα αστέρια, ο Αϊ Βασίλης, δυστυχώς, παρέμενε ακόμη στη γη.

Έτρεξε βιαστικά στην αποθήκη, να φέρει μερικά καινούργια σχοινιά, καθώς τα έψαχνε όμως, μια δεύτερη δυσάρεστη έκπληξη τον περίμενε: τα σχοινιά είχαν κάνει φτερά!

Δίχως άλλη σκέψη, χωρίς να καθυστερεί, φώναξε τους φίλους του...

—Ελάτε γρήγορα, καλά μου ξωτικά, και εσείς, καλοί μου τάρανδοι, βιαστείτε! Κάποιος έκοψε του έλκηθρού μας τα σχοινιά, και αν δεν κάνουμε κάτι άμεσα, όλα τα παιδιά του πλανήτη θα δυστυχήσουν μονομιάς.

—Ποιος... πώς... πότε... γιατί; παραμιλούσαν από την ταραχή τους τα ξωτικά.

—Δε γνωρίζω ούτε το ποιος, ούτε το πώς, ούτε το πότε, ούτε καν το γιατί συνέβη αυτό, αποκρίθηκε εκείνος θλιμμένα, το μόνο που ξέρω είναι ότι, αν εργαστούμε όλοι μαζί, συλλογικά όπως πάντα, όλο και κάτι θα καταφέρουμε.

—Και τι προτείνεις να κάνουμε; ρώτησε ένα από τα ελάφια του μετά.

—Να αρχίσουμε τα μαστορέματα!

Τα ξωτικά του, ωστόσο, είχαν μια άλλη, καλύτερη από τη δική του, ιδέα, την οποία ευθύς υλοποίησαν: Πήραν τις κορδέλες από όλα τα δώρα, και με εκείνες τις πολύχρωμες λουρίδες έδεσαν τους τaráνδους και το έλκηθρο μαζί.

«Έτοιμο! Είναι και πάλι έτοιμο!» ζητωκραύγαζαν στιγμές αργότερα, ενθουσιασμένοι από το αποτέλεσμα.

Ο Αϊ Βασίλης επιβιβάστηκε, μα, προτού συμβεί αυτό, έκανε μια αλλαγή...

«Μπάμπη, φέτος θα μας οδηγήσεις εσύ», είπε, καθώς του άλλαζε θέση. «Φέτος θα μας δείξεις εσύ τον δρόμο!» συμπλήρωσε χαϊδεύοντάς τον .

Ο Μπάμπης καταντροπιάστηκε· εκτός από την κόκκινη μυτούλα του, είχε πια και ο ίδιος γίνει κατακόκκινος από ντροπή. Ωστόσο, η χαρά που ο Αϊ Βασίλης απλόχερα του χάρισε ήταν υπέρ αρκετή για να σβηστεί από μέσα του ο φόβος που από τη γέννηση του κουβαλούσε: Η φοβία του για τα ύψη είχε ως δια μαγείας πλέον εξαφανιστεί, μαζί με εκείνη όμως εξαφανίστηκαν επίσης η ζήλια του, η θλίψη και πόνος που άφησε πίσω του εκείνη η κακιά πράξη που μόλυνε την κατά τα άλλα αγαθή ψυχή του.

Για ό,τι κακό είχε κάνει στο παρελθόν, μετάνιωσε τώρα, και σίγουρα ποτέ... μα ποτέ, ποτέ ξανά δεν θα επαναλάμβανε κάτι ανάλογο με αυτό ξανά.